

миче-то не искаше да остави вила-та, а капитанина не мислеше да я продава. Ако той не дойдеше подирь еди-колко-си години назадъ, ти да живѣе вътрѣ, да употрѣбява всички приходи отъ кѣща-та и градина-та, и най-сетѣ да я задаржи като своя. *ib. p. 145.* Колко-то варяхме на вътрѣ, толкозь повече пещера-та се разширочаваше. *ib. 1876 p. 130.* Откакъ извади всички-тѣ кѣтки, туря ги на вътрѣ (*въ котел-а*) и момы-тѣ пѣють — *Ч. 31.* Дяващи-тѣ дохождатъ на тойъзъ срѣдоморекъ—безъ да влѣзатъ по навѣтрѣ. *РА. 96.* А кѣту (*мѣсо-то*) приближи да уври, нарязватъ му лукъ вътрѣ. *Пк. 38.* По това (*юденикъ-тъ*) взима една чияшъ вино, турне вътрѣ: жѣтицъ, прѣстенъ и старъ монетъ *Ч. 18.* Они изнели една мутовка да се нагрѣе слънце, па я свѣятъ да си унесатъ слънце-то унетрѣ. *ib. 259.* Деверъ-тъ служи всички домашни съсъ благъ равнъ, кои-то посрѣбряватъ чияшъ-та, като пуснать вътрѣ по нѣкой грошъ. *ib. 26. 4)* дома: „Дома ли е Петаръ?“ попитахъ той. — „Вътрѣ е,“ отговорила Петровица. *З. 243. Сл. ср. вътрѣ.*

Вътрѣшенъ *пр.* внутренній: Тая дръжава болѣла отъ голѣми вътрѣшни борбы. *Л. Д. 1872 p. 217.* Морное млчание показватъ родителѣмъ вътрѣшное нейно разположеніе. *Пк. 103.*

Въхавъ *пр.* благовонный: А поле-то ѣ насадено съ триндафилъ, отъ него варятъ въхаво масло. *Р. 40.*

Г.

Га (*см. кога и ка; ср. гачели*) союзъ кога: И га быше поведельникъ,—на свадба-та, На Дана га колакъ дошлѣ, Дана калимана ке биде. *В. 31.* Една врата, мале: Отъ декъ слънце грее, И га ке разгрее, Въ нетеръ да разгрее — *ib. 39.* Карафило рано пиле! И га легнешъ дан' ме соннишь? *ib. 40.* И га отидоха, Вардаръ былъ присъшилъ, И га се в'рнаха, Вардаръ былъ притекалъ. *ib. 97.* И га си е разбѣдила, Де се зададѣха, До три тѣмбе Търци. *ib. 101.* Синна се Неда разбѣдѣ, И га гледа што да види! *ib. 112.* И га плаче злато точи, И га вревѣ бисеръ плоче. *ib. 146.* А га ми слушать, малеле, Момы-нѣ пу попрелки нѣе: Юнаци на пивници нѣе. — Ду две хи майка исхрани, Чиорна ми коарна поноси, Чужда е фурна пурпѣла, Га хи голѣми исхрани, Пу на дванадесете гудини, Богданъ Лазару викаше — *Ч. 321.* Варвяха, колко варвяха; Га бяха въ гора зелена, Чи си ми са е моаркналу, Вакли си овни свартиха. *ib. 329.* А га приближи (*кучето*) ся запрѣ, и Петко ся нае да го помилува. *РА. 146. Ка-*